

PISMA

Transkripti služe jedino kao političko oružje u sukobu pozicije i opozicije

Nakon žučne i besplodne saborske rasprave, čovjek se mora upitati kome uopće i služe svi ti »tajnoviti« transkripti koji se još nalaze(?) u podrumima Ureda predsjednika Republike na Pantovčaku, kod raznih privatnih kolekcionara(?) i u rukama brojnih »transkript-dilera« kojima predstavljaju dobar izvor prihoda.

S pravosudnoga motrišta ne služe u biti nikome jer s njima ili bez njih Sud u Haagu ima svoj stav i svoje već unaprijed pripremljene i izbalansirane političke optužnice i jednako takve sudске presude. Svatko se ionako pred Sudom mora braniti sam pa tako i Gotovina.

U našem časnom Saboru, pak, svi transkripti redom služe jedino, nečasne li sramote, kao dodatno političko oružje u sasvim prozaičnom sukobu borbe za vlast između pozicije i opozicije.

A da bi ipak kakvu-takvu materijalnu korist iz sve te hrpe dokumenata izvukli, najbolje bi bilo da se dnevni tisak posluži dosadašnjom lucidnom praksom stimulativne vlastite prodaje. Mogli bi bar jednom u tjednu list dnevni list ponuditi čitateljima kao prilog po jedan »jeftini« transkript... Siguran sam da bi im naklada osjetno porasla, a i narod bi se pozabavio svojom nedavnom poviješću s dužnom pozornošću.

Mogli bismo doznati, na primjer, vrlo bitnu činjenicu: što je to predsjednik Franjo Tuđman rekao psihijatru šibenske bolnice Jovanu Raškoviću još tamo 1990. godine, kada je dobar dio današnje operbe još pjevao onu tada popularnu »Od Vardara pa do Triglava«. Postoji o tome i audiovizualni zapis, pa bi se i vjerodostojni CD-transkript mogao uz novine priložiti, za 6 kuna! Uistinu, kakav smo to mi, Hrvati, narod?

DAMIR KALAFATIĆ
Samobor

Sveučilišna bolnica na spornoj lokaciji

Sava nanosima produbljuje korito. Nanosi će postati još veći kad Slovenci reguliraju svoj dio Save izgrađujući pet hidroelektrana, a prva, HE Boštanj, već je u gradnji. Zato je Elektroprojekt izradio studiju »Višenamjensko rješenje uređenja i korištenja Save u području Zagreba«.

Osnovni element tog sustava je izgradnja čvora Prečko s ustavom Lučko na ulazu u odteretni kanal Odra. Kako se tim sustavom podiže razina podzemne vode, time se pojavljuje utjecaj podzemnih voda na područje Blato, na kojemu se gradi Sveučilišna bolnica. A to područje je i prije bilo pod utjecajem visokih podzemnih voda (po čemu je i dobilo ime Blato, jer su ga one namakale i stvarale blato).

Štetno djelovanje podzemnih voda na zahtjev se Vodoprivede rješavalo podizanjem, nasipavanjem terena savskim šljunčanim materijalom, njegovim transportiranjem, razastiranjem i nabijanjem. Na tako visokom terenu izgrađena je bolnica, ali je to sprječilo da se izvedu podrumi.

Unatoč tome, Vodopriveda se je ogradila od regulacije Save u budućnosti, te je u svojim uvjetima to i izrazila: »Danas još nije uopće poznato kada će se planirana vodna stepenica (hidroelektrana) Prečko graditi, te ne postoji valorizirana tehnička dokumentacija, pa u ovom trenutku uopće nije potrebno poduzimati mjere zaštite od eventualnog nepovoljnog djelovanja tog objekta, koje bi bile zaista efikasne.«

O toj zaštiti mogu se izjasniti samo hidrotehnički stručnjaci (podzemne membrane, drenaže, itd.), te oni jedini mogu dati procjenu te investicije, koja je u svakom slučaju velika. Urbanističkim planom predviđena je izgradnja prometnih obodnih koridora oko te lokacije, koja iznosi 77,5 hektara, te je jasno da će to biti veliki i skupi zahvat.

Ako se još uzme u obzir izjava stručnjaka koji su radili PUP za bolnicu, da su se susreli s dva najveća problema – hidrotehničkim (razina podzemne vode) i problemom opremanja bolničke parcele komunalnom infrastrukturom, zaista se postavlja pitanje tko se i zašto odlučio za tu u svakom pogledu skupu i nepovoljnu lokaciju.

A današnji se političare natječu tko će biti više zaslužan za daljnju izgradnju bolnice na toj lokaciji radi dobivanja političkih bodova pred gradske izbore, bez obzira koliko će to građani i njihova djeca morati skupo plaćati.

BRANKO VADLJA, dipl. ing.
Zagreb

Zid boli glas je hrvatskih žrtava

Jedan od najljepših i najstaknutijih spomenika iz hrvatskog Domovinskog rata - Zid boli - podignut je 1993. u Selskoj ulici u Zagrebu, a sastavljen je od crvenih i crnih opeka, na kojima je rukom napisano 13.600 imena hrvatskih branitelja i civila, ubijenih ili nestalih u vrijeme srpskočetničke agresije.

Zid godinama svjedoči o teškoj tragediji hrvatskoga naroda, a svake ga godine obilazi veliki broj ljudi, prije svih majke i očevi onih kojih više nema te njihova djeca, koji su svojedobno, zajedno sa Zdenkom Farkaš, koja je i osmislila taj projekt, slagali opeku po opeku kako bi svjedočili o tisućama poginulih, zatočenih i nasilno odvedenih Hrvata.

A danas, trinaest godina nakon početka obrane Republike Hrvatske, nekima taj veličanstveni spomenik hrvatskim junacima jednostavno smeta, pa ga žele premjestiti na drugo mjesto, pa čak i na – groblje, što nema nikakvog smisla ni uporišta.

Zid boli nad kojim je plakalo i molilo se, koji je godinama bio utočište podsjećanja na nešto najstrašnije što je Hrvatska doživjela ne smije se dirati, već se hitno mora zaštititi i proglasiti – nacionalnim svetištem, tim prije što je to jedinstveni spomenik u svijetu. Najveći broj opeka na tome zidu odnosi se na vukovarske branitelje i civile, od kojih mnogi još nisu ni pronađeni.

Stoga molimo hrvatsku javnost da ne dopusti nikakvo premeštanje ijedne opeke na neku drugu lokaciju, jer samim time taj će spomenik izgubiti dobar dio svoje vjerodostojnosti i neće biti to što je danas. A on je i dalje – glas hrvatskih žrtava, apel za humanost! Novaca za sačuvanje toga spomenika mora biti, a treba ga osigurati Vlada, a ako se ona ogluši, pozivamo građane Hrvatske da zajedno s udrugama proizašlim iz Domovinskog rata pomognu sačuvati taj dio hrvatske povijesti na mjestu gdje je i podignut!

MLADEN PAVKOVIĆ
predsjednik Udruge branitelja, invalida i udovica
Domovinskoga rata Podravke, Koprivnica

Bakovićevu knjigu u školsku lektiru

Iz ljubavi prema našim i svim drugim djevojkama, uz puno toga drugoga, don Anto Baković napisao je i knjigu s nakanom da ih sačuva od ponora zla u koji ih vuku sile tame. Knjiga se zove »Ostaje li Hrvatska bez majki«.

Obavljajući posao i novinara i sociologa i političara i psihijatra i kriminologa, silazeći u pakao današnje Hrvatske, don Baković je tu znanstveno obradio i takve fenomene kao što su: anir-dama, eskort-dama, peep show, hot line itd., raskrinkao i identificirao razne prevarante i kriminalne koje država, njegova i naša država, neće da privodi, jer tu ne sijejavu noževi i ne pucaju pištolji. Ali, ne zna ili ne želi znati da sva ta pucnjava, noževi i ubojstva koji su naša svakodnevnica, dobrim dijelom vuku korijene i iz takvih »djelatnosti«, i da idu na dušu ne samo neposrednim izvršiteljima nego i spomenutim eskort i peep-kriminalcima, kao i onima koji ih zbog toga nisu procesuirali.

Predlažem da Bakovićevu knjigu Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta temeljito prouči i da je uključi u školsku lektiru, i to što prije, da je može pročitati svaka srednjoškola a i njezini roditelji.

Predlažem i uvođenje u prvi razred svih srednjih škola predmeta Socijalna medicina, kroz koji bi se mladi ljudi, tu na pragu života, znanstveno naučili ispravnim stavovima prema štetnim i neprihvatljivim društvenim pojavama i ponašanjima (alkoholizam, narkomanija, prostitucija, homoseksualizam i sl.). Bila bi to najbolja brana u borbi sa svakodnevnim izazovima, kako u mladenačko krizno doba tako i kroz cijeli život.

ŽARKO MARIĆ, prof.
Zagreb

STAJALIŠTA

Europski duh zajedništva nije zasluga samo kršćanstva

Premda »europska civilizacija« duguje mnogo kršćanstvu, duguje i helenizmu kao i Francuskoj revoluciji. Zašto se g. Pavle Primorac pribojava ravnopravnosti sekularnog i religijskog uvjerenja? Budućnost europskog zajedništva (nadam se i Hrvatske) jest jedino u suživotu religijske sfere, koja mora biti i ostati samo u privatnoj domeni, i sekularne sfere, koja mora biti prisutna u javnoj sferi

Ivo Mimica

U *Vjesniku*, u Stajalištima, 2. studenoga objavljen je napis g. Pavla Primorca koji mi se čini veoma aktualan s obzirom na stupanj razvoja demokracije u Hrvatskoj (»Neoliberalna ideologija pokazuje svoje pravo lice«). Primorac iznosi razmišljanje o neprihvaćanju kandidature R. Buttiglionea za povjerenika za pravosuđe i unutarnju politiku Europske komisije, elaborira o ljudskim pravima, slobodi mišljenja i o potencijalnoj »hajki« na katolike te završava pomalo pesimistički kad je riječ o budućnosti takve Europe.

Primorac se čudi zašto je komisija Europskog parlamenta odbila Buttiglionea koji, usput budi rečeno, ima krajnje »staromodan« (staromodan je možda najbliži pridjev) stav prema homoseksualcima, smatrajući homoseksualizam bolešću, te prema položaju žene u obitelji, iako je Buttiglione izjavio da će poštovati Ustav Europske Unije.

Distinkcija između svjetovne i duhovne vlasti

Primorac izvodi zaključak da se nespominjanje kršćanskih korijena u Ustavu EU ne svodi samo na »tehničku omašku«, već je to učinjeno s predumišljajem. Iskreno se nadam da je to učinjeno s

predumišljajem jer je to jedino razumno rješenje.

Bez obzira na to što mislili o američkoj demokraciji, nekolicu stvari koje me fasciniraju u toj zemlji u kojoj živimo petnaestak godina. Nevjerojatna je distinkcija između svjetovne vlasti (kongres, vrhovni sud, predsjednik...) i duhovne vlasti (različite, uglavnom kršćanske institucije gdje je Katolička crkva samo *primus inter pares*).

Na najmanji znak upletanja tih dviju sfera uključuje se mehanizam zaštite i razgraničenja (uklanjanje Deset zapovijedi iz zgrade vrhovnog suda jedne američke savezne države uz napomenu da je predsjednik suda ostao bez posla; neobavezna molitva u javnim školama, itd.).

S druge strane, kršćanski je nauk u SAD-u u konstantnom porastu: nove kršćanske zajednice šire se više nego ikad. Teme kao što su homoseksualni brak i pravo na pobačaj bile su prioritete u diskusijama između predsjedničkih kandidata.

Dio vodećeg klera Katoličke crkve čak je pokušao »manipulirati« dijelom birača katolika kad su izjavljivali da bi senatoru Kerryju odbili dati »bлагослов i oprost« jer se nije odredio protiv pobačaja (koji, kao što znamo, Katolička crkva ne odobrava i smatra grijehom).

Znajući što je demokracija,

Kerry je svjesno riskirao i ponovio pred milijunskim TV gledateljstvom da on nije pobornik pobačaja, ali da je svjestan da je ženino pravo da sama donosi odluku koja se tiče njezina tijela i da ona ima prioritet ispred njegova (Kerryjeva) osobnog prava i stava.

Kotac povijesti otišao je predaleko

Američki predsjednik već mjesecima pokušava prugrati konzervativnog kandidata za suca apelacijskoga suda (sudovi koji pokrivaju nekoliko saveznih država), ali bez uspjeha. Zašto? Odgovor je jednostavan: taj je kandidat poznat kao osoba koja ima krajnje »negativan« stav prema homoseksualcima i pobačaju, iako je kao sudac na federalnoj razini veoma profesionalan i stručan.

Logika ide za tim da netko tko je »ekstreman« u razmišljanju ne može biti potpuno neovisan o vlastitim stavovima i razmišljanjima, dakle »opasnost« je tu da osobni stavovi dobiju prioritet na uštrb demokracije.

Vratimo se Buttiglioneu. Unatoč ofenzivi »tradicionalističko-konzervativnih« krugova (uključujući i dio Katoličke crkve) u sferi moralnog odgoja, kotac povijesti otišao je predaleko da bismo se sada mogli vraćati. Bila su i prošla vremena kad se homo-

seksualnost smatralo »bolešću« (iako, naravno, možemo raspravljati o tome jesu li homoseksualne sklonosti socijalno uvjetovane ili je to »genetski kod«).

S obzirom na to da u Komisiji Europske unije sjede članovi različita svjetonazora, obrazovanja i dobi (uključujući i katolike), čini mi se da je sasvim normalno da su Buttiglioneovi stavovi zazvučali poprilično neprihvatljivo. Primorac se pita da »...ako su stavovi R. Buttiglionea kontroverzni, diskutabilni, znači li to da je diskutabilan i nauk Katoličke crkve... Time bi i Papa sa svojim stavovima bio diskutabilan«. Ja bih na to pitanje odgovorio slično kao i Kerry o pobačaju: Zašto ne! Bez obzira na moja uvjerenja i stupanj religioznosti, mislim da mnogi građani EU-a i te kako dovode u pitanje stavove Katoličke crkve i Pape.

Civilizacijsko naslijeđe kršćanstva

Uistinu ne vidim ništa čudno u tome. Pogrešno bi bilo nametati svim građanima EU-a samo jedan stav pa makar to bilo samo kršćanstvo i Katolička crkva. Upravo bi se time notorno kršila ljudska prava, suprotno od onoga što Primorac predviđa da bi se moglo dogoditi Katoličkoj crkvi u Europi.

Opet se barata s pojmovima kao što je »neoliberalni-

izam«, kao i u ne tako davnoj prošlosti u jednom drugom sistemu, a kad autore koji ga rabe priupitate što to znači, dobit ćete odgovor koji nema ni glavu niti rep (prema nekim procjenama i analizama to je jedan od pet najučestalijih termina u predizbornim govorima u Americi).

Europski duh zajedništva nije isključiva zasluga kršćanstva i premda »europska civilizacija« duguje mnogo kršćanstvu, duguje i helenizmu kao i Francuskoj revoluciji. Zašto se Primorac pribojava ravnopravnosti sekularnog i religijskog uvjerenja?

Budućnost europskog zajedništva (nadam se i Hrvatske) jest jedino u suživotu religijske sfere, koja mora biti i ostati samo u privatnoj domeni, i sekularne sfere, koja mora biti prisutna u javnoj sferi.

Dakle, jesam li religiozan i koliko to je moja stvar. Ja živim život i ponašam se u skladu s vlastitim uvjerenjima. Međutim, kad je riječ o javnoj sferi i o odnosu između države i pojedinca, tu nikakav svjetonazor ne bi smio biti prisutan osim općecivilizacijskoga. To što je takav svjetonazor prema mnogima dio civilizacijskog naslijeđa kršćanstva, nikako nije zasluga samo Katoličke crkve.

Autor je psiholog koji pentaestak godina živi u Sjedinjenim Američkim Državama.

Novinari i obavještajci od ugodnog čavrljanja do skandala

U nas se legalne državne službe u medijskim glavama tretiraju kao strane. Dok se istodobno strane obavještajne službe na radu u Hrvatskoj tretiraju kao da su naše, hrvatske. Hrvatski bi, dakle, paradoks mogao glasniti: Kad s hrvatskim novinarom razgovara hrvatski obavještajac, to je skandal, kad ga na ručak pozove strani obavještajac, to je ugodno čavrljanje

Josip Pavičić

Novinarka (ime nije bitno, pa ga neću ni spominjati) potužila se da su je ispitivali hrvatski obavještajci i odmah je izbio javni skandal. Pa se sad time bavi i državno Vijeće za nadzor sigurnosnih službi, a uskoro će se pritužbom te novinarko pozabaviti i saborski Odbor za unutarnju politiku i nacionalnu sigurnost.

Kako se već odavno ničemu ne čudim, ostaje mi samo da priupitam o čemu je tu zapravo riječ. Zašto bi zanimanje obavještajaca za novinarkine informacije bilo skandalozno. Ti su obavještajci, koliko sam razumio, hrvatski obavještajci i ne vidim zašto oni ne bi imali pravo (dakako, ako se drže zakona) kontaktirati s hrvatskim građanima, pa i s tom novinarkom, jer i ona je samo građanin, kao i svi mi.

Prijeponne teme

Gospodu novinarku nisu na razgovor pozvali strani agenti, pa da zvoni na uzbunu, nego naša, hrvatska služba.

Možda je prijeponna tema?

Jer obavještajci su s njom navodno razgovarali o predsjedniku Mesiću. Prijeponno to može biti samo nekome tko misli da svi hrvatski građani pred zakonom nisu jednaki. Ako policija ima pravo razgovarati o meni, zašto ne bi i o Predsjedniku?

Prvo, i Predsjednik je, kako i sam voli ponavljati, samo građanin, i drugo, Predsjed-

nik koji zapošljava tajnika s izvršnim vezama u podzemlju, koji stranim novinarima dopušta da se šmucaju po strogo zaštićenim državnim prostorima i koji namiguje bjeguncu pred zakonom može i mora biti zanimljiv policijskim službama. Da ga čuvaju i da, eventualno, nas čuvaju od njega. Zašto bi bilo normalno za su generalu Rojsu zbog

Gotovine na vratu sve moguće i nemoguće policijske službe, a da se na Predsjednika iz istih razloga nitko ne obazire!?

Hrvatski paradoks

Kad engleski obavještajac u nekom londonskom klubu razgovara s engleskim novinarom koji se, recimo, upravo vratio iz Zagreba, u tome ni engleski obavještajac ni en-

gleski novinar ne vide ništa neobično. Novinar će reći koliko želi, a obavještajac će dobiti koliko može i obojica će biti zadovoljna što su učinila nešto korisno za svoju zemlju.

U nas, kao što vidimo, to ne vrijedi. U nas se legalne državne službe u medijskim glavama tretiraju kao strane službe. Dok se, istodobno strane obavještajne službe na radu u Hrvatskoj tretiraju kao da su naše, hrvatske.

Da nije tako, valjda bi se već čulo da se neki hrvatski novinar potužio da ga je na razgovor pozvao strani, primjerice, britanski obavještajac! Takvo se što nikad nije čulo, a neće biti da baš nikad nijedan hrvatski novinar nije prozborio ni s jednim stranim obavještajcem!

Hrvatski bi, dakle, paradoks mogao glasniti: Kad s hrvatskim novinarom razgovara hrvatski obavještajac, to je skandal, kad ga na ručak pozove strani obavještajac, to je ugodno čavrljanje.

Autor je književnik i nakladnik iz Zagreba.

Oživjele logiku kojom su se raskrinkavale vještice

Poput onog generala koji je rekao da se ne povlači nego napreduje u drugom smjeru, Sarnavka se sa svojim zdrgom povukla s crte obrane svoje nelobističke čistoće od fantomskih urotnica i krenula u drugom smjeru, u tobože dobronamjerni pohod za teransparentnost, mlade snage, sadržaj, smisao, itd. Usput su pokazale da se od političkih stranaka ne razlikuju koliko to žele prikazati, jer poput njih, krivnju za vlastite ispade i one prebacuju na oštećene

Lidija Vnuk

Reakcijom na moj napis o bijegu udruge B.a.B.e. iz Ženske mreže zbog jedne izjave Jadranke Kosor uvjerila me Sanja Sarnavka samo u to da zaista nije riječ o komediji zabune nego o klasičnoj medijskoj mistifikaciji čiji je cilj poznat samo mistifikatoricama (»U politici nismo na isti način kao političke stranke«, *Vjesnik*, Stajališta, 4. studenoga).

Dakako, priči time otpada i oznaka »komedija«, a dublji uvid u činjenice stavlja je negdje između farse i tragi-komedije.

O opsjenarstvu pri prezentaciji izlika napuštajući Ženske mreže tobože zbog razlike u stavu prema kandidaturi Jadranke Kosor, svjedoče napisi po medijima i web stranicama. Iz mnoštva gotovo identičnih vijesti objavljenih tih dana slučajnim izborom izdvajam onu iz *Večernjeg lista* 19. listopada gdje pod naslovom »B.a.B.e.: Nije dovoljno samo to da je žena« Martina Belić iz udruge B.a.B.e. kaže:

»Nije nam dovoljno samo to da je riječ o ženi. Jadran-

ka Kosor pozitivan je lik kad je riječ o zaštiti žena od obiteljskog nasilja, ali kad je riječ o rodnoj ravnopravnosti, ona je dobra samo u deklarativnom smislu, ali ne i u provedbenom dijelu. Stoga nema našu potpunu potporu.«

Rasparana ženska mreža

Ostavimo po strani pitanje što li to Ustav dopušta predsjedniku da »u provedbenom dijelu« učini za bilo što pa i za rodnu ravnopravnost (a u tom dijelu Kosor nije dobra), a što pak može u »deklarativnom smislu« (u čemu je prema Martini Belić Jadranka Kosor dobra), zapamtimo samo ono »stoga nema našu potpunu potporu«.

Toga istoga dana novine javljaju da Ženska mreža »neće bezuvjetno podržati Jadranku Kosor za predsjednicu države«.

Ako smo zapamtili ono »Jadranka Kosor nema našu potpunu potporu« (B.a.B.e.) i usporedimo li to s ovim »nećemo je bezuvjetno podržati« (Ženska mreža), vidimo »drastičnu razliku«.

Dok Jadranki Kosor B.a.B.e. ne daju potpunu potporu, Ženska joj mreža pot-

poru ne daje bezuvjetno. Toj razlici, gospodo Sarnavka, ushićeno kličem »živjela razlika«, jer doznajem da vaša udruha Kosor podupire djelomično, dok je Ženska mreža podupire uvjetno!

Salu na stranu, 19. je listopada javnost doznala da Jadranka Kosor ima djelomičnu potporu udruge B.a.B.e., a uvjetnu potporu Ženske mreže. Premda bi na to svatko rekao »nije šija nego vrat«, tri dana potom mediji javljaju da je podrška Jadranki Kosor »rasparala žensku mrežu«, a *Vjesnik* piše kako zbog podrške koju je Genov, koordinatorica Ženske mreže dana Jadranki Kosor udruge B.a.B.e. napušta Mrežu.

Martina Belić, ona koja je prije tri dana za B.a.B.e. izjavila djelomičnu potporu Jadranki Kosor, sada kaže kako Mreža ne smije dati podršku nikome, a radi skretanja pozornosti se i opreke, poput onog zastupnika koji je povikao »bube u Saboru«, B.a.B.e. aludiraju na korupciju među udrugama. Za svaki slučaj ulizički se ispričavaju Jadranki Kosor za »nesporazum u Ženskoj mreži« – koji su same proizvele.

Koliko glasne tada, toliko tiše kasnije pa je ostalo gotovo nezapaženo. B.a.B.e. povlače tvrdnju da je Genov šurovala s Jadrankom Kosor. Inače, teoriju urote Kosor – Genov B.a.B.e. su zasnovale na premisi da Jadranka Kosor ne bi rekla nešto što nije istina, oživješi time logiku kojom su se raskrinkavale vještice.

Demantira sve, ali ne opovrgava ništa

Ne znam gdje je tu korist za B.a.B.e., no sigurno je ima. Ostalim bi udrugama moglo koristiti što takvo paušalno blačenje svih radi koristi jednih potiče pitanje ne bi li i čelnici NVO trebali podnostiti imovinske kartice i biti podvrgnuti sustavu utvrđivanja sukoba interesa. Na tu bi pomisao mogli doći barem čitatelji odgovora Sanje Sarnavke na moj napis, jer ona demantira sve, ali ne opovrgava ništa.

Naprotiv, potvrđuje da su B.a.B.e. lobistička organizacija, no tvrdnju da to nisu na profesionalnoj osnovi valja uzeti s rezervom. Naime, kad bi bilo tako, bilo bi neobjašnjivo kako li joj rad za

B.a.B.e. donosi, kako kaže, »nekih stvari napretek, a novca toliko da se dade preživjeti«.

Na napis o šteti nanijetoj svim udrugama činom jedne od njih, Sarnavka odgovara da to pismo ne bi bilo moguće da je Ženska mreža činila ovo i ono – stvari o kojima ništa ne znam i koje me ne zanimaju. Pisala sam o onome što me zanimalo i što sam mogla doznati iz medija, a to je da su B.a.B.e. nanijele štete svim ženama. To moje pismo čini mogućim i potrebnim.

Poput onog generala koji je rekao da se ne povlači nego napreduje u drugom smjeru, Sarnavka se sa svojim zdrgom povukla s crte obrane svoje nelobističke čistoće od fantomskih urotnica i krenula u drugom smjeru, u tobože dobronamjerni pohod za teransparentnost, mlade snage, sadržaj, smisao, itd. Usput su pokazale da se od političkih stranaka ne razlikuju koliko to žele prikazati, jer poput njih, krivnju za vlastite ispade i one prebacuju na oštećene.

Autorica je ekonomistica iz Osijeka.